αγάπες που ΔΑΙΚΟΝΟΥΝ

Η θεατρική παράσταση είναι κι αυτή ένα είδος έρωτα. Και όπως κάθε έρωτας, έτσι κι αυτή, μπορεί να περπατήσει ή όχι. Δύο έργα: *Ο Έρωτας Δαγκώνει* και το *Δάσος*, το επιβεβαιώνουν. Με θετικό τρόπο το πρώτο, με αρνητικό, το δεύτερο.

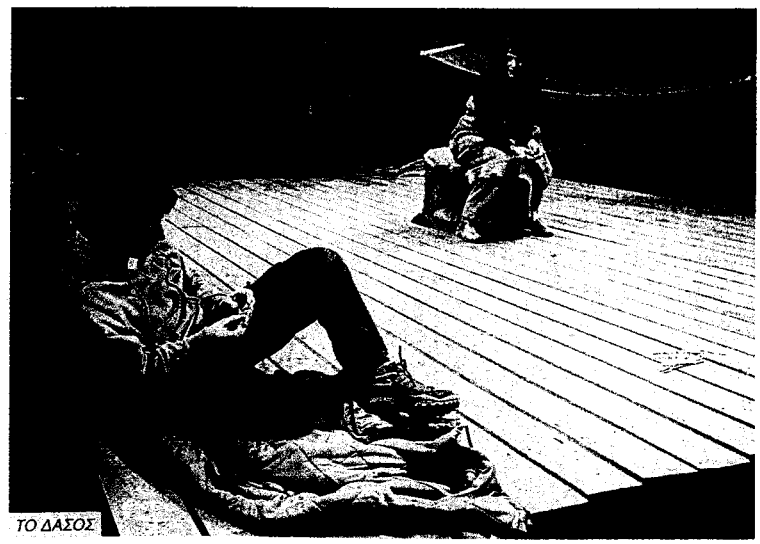
πρόταση

άτυπη θεατρική σεζόν που εδώ και λίγα χρόνια καθιερώθηκε μεταπασχαλινά –σφήνα μεταξύ χειμωνιάτικης και καλοκαιρινής– έχει πια απ' όλα: Εμπορικές και καλλιτεχνικές επιτυχίες, που συνεχίζουν απ' το χειμώνα, παραστάσεις χορευτικών ομάδων, άστεγους θιάσους, αργοπορημένες παραγωγές, μικροφεστιβάλ κλειστού θεάτρου κ.ά. Το Θέατρο της Σιωπής της Ασπασίας Κράλλη (με την πιο αξιόλογη παρουσία και προσφορά στο σπουδαίο θέατρο της μιμικής στον τόπο μας) διάλεξε το μήνα Μάιο για να παρουσιάσει στο Από Μηχανής Θέατρο τ' αποτελέσματα ενός πεντάμηνου σεμιναρίου πάνω στη γλώσσα του σώματος χωρίς λόγια. Η παράσταση μιλάει για τον έρωτα και με έρωτα, περνώντας από τα πρώτα σκιρτήματα στην τρυφερή ρουτίνα, στο πάθος, στην απογοήτευση, την απιστία και την απελπισία. Τίτλος: *Ο Έρωτας Δαγκώνει*.

Ο δραματολογικός καμβάς της παράστασης βασίστηκε στη νουβέλα του Αφρικανού συγγραφέα Καν Θέμπα *Το Κοστούμι* (είναι ακριβώς το ίδιο απλούστατο «κοστούμι», πάνω στο οποίο ο Πίτερ Μπρουκ έστησε μια συνταρακτική παράσταση ομιλούντος θεάτρου πριν από 3 χρόνια). Οι ηθοποιοί νέοι, η τέχνη της παντομίμας παλιά, τα διδάγματα του σεμιναρίου εμφανή, προερχόμενα από το γνωστό ρεμπερτόριο του Μαρσέλ Μαρσό αλλά και από προτάσεις των συντελεστών. Ποίηση άφωνη, βουβή ευγλωττία, εκφραστική γλώσσα σωμάτων, διαυγείς σχέσεις και καταστάσεις, φρεσκάδα, δροσιά και χιούμορ. Ερωτοπαρμένοι νέοι, φεγγαρομαγεμένοι εραστές πλάι στο κύμα, στο νυφικό κρεβάτι, και σ' ένα λιμανίσιο μπαρ με καημούς λιμανίσιους. Κέφι, πίκρα, ρυθμός, αρμονία, μπόλικα στοιχεία τσίρκου. Η σκηνοθεσία είναι της Ασπασίας Κράλλη, τα σκηνικά και τα κοστούμια της Χριστίνας Νικολάου, η πολύ καλή χορογραφία της Ζωής Χατζηαντωνίου, οι πραγματικά ατμοσφαιρικοί φωτισμοί της Μελίνας Μάσχα και η μουσική επιμέλεια του Χρήστου Βαλαβανίδη.

Οι 9 ηθοποιοί, που προικίστηκαν από το σεμινάριο της Ασπασίας Κράλλη και ευαισθητοποιήθηκαν αξιοθαύμαστα στο χώρο της μιμικής είναι οι: Στέλλα Αντύπα, Τόνια Βασιλάκου, Δήμητρα Γιαννουλάτου, Σοφία Γεωργοβασίλη, Μαλαματένια Γκότση, Αγγελική Καρυστινού, Σπύρος Κουβαράς, Δημήτρης Μικιός. Μπάμπης Παυλίδης.

το θέατρο Πορεία, όπου παίζεται το *Δάσος* του Μάμετ είναι η πρώτη φορά που δε σχηματίζεται ουρά στο ταμείο. Όπως και στους άλλους Μάμετ, όπου έχει συμμετάσχει τα τελευταία χρόνια ο Δημήτρης Τάρλοου και εδώ ανέλαβε τη μετάφραση. Τη σκηνοθεσία, για πρώτη φορά από την ίδρυση της εταιρίας «Δόλιχος», ανέλαβε ο νέος στο θέατρο Γρηγόρης Καραντινάκης. Τα τονισμένα νατουραλιστικά σκηνικά και κοστούμια είναι του Αντώνη Δαγκλίδη, οι συνθέσεις ήχων καθώς και η μουσική του Δημήτρη Ιατρόπουλου, οι φωτισμοί (ευαίσθητοι και πλαστικοί) του Λευτέρη Παυλόπουλου και η επιμέλεια της κίνησης της Κέλλης Καραχάλιου. Στο *Δάσος* του Ντέιβιντ Μάμετ μοιάζει να μη συμβαίνει τίποτα. Μια νεαρή βρίσκεται φιλοξενούμενη σε μια παραμυθένια καλύβα ενός νεαρού μέσα στο δάσος, πλάι σ' ένα ποτάμι ή λίμνη. Προφανώς είναι ερωτικό ζευγάρι. Το έργο –μεγάλο μονόπρακτο– διαδραματίζεται στην ξύλινη βεράντα της καλύβας πλάι στο νερό. Στατικές κουβέντες και καταστάσεις. Κάπι πάει να ξεδιπλωθεί μέσα από τη συμφιλιωμένη με τη φύση γυναίκα και τον ασυμφιλίωτο και φοβικό άντρα. Ελάχιστα συμβαίνουν, τουλάχιστον ως προς τους συμβολισμούς, τις μικροανατροπές, τις κρυμμένες αλήθειες κάτω από συμβατικά πείσματα και ψεύδη. Προσωπικά, δεν εισέπραξα παρά αμηχανία, κούραση και δυσκολία να παρακολουθήσω ακόμα και το λόγο. Ή πρωτίστως αυτόν! Πιστεύω, μάλιστα, ότι ευθύνεται για πολλά ο δήθεν άνετος, ασαφής, καθημερινός χειρισμός του, η δήθεν αποτύπωση της γλωσσικής ιδιωτικής ρυθμολογίας. Παρέσυρε την Ταμίλλα Κουλίεβα σε ξενικούς τονισμούς και μουτζουρώματα, που, σε προηγούμενα έργα δεν είχε. Εγκλώβισε τον Τάρλοου σε μια ψιθυριστική συχνά διεκπεραίωση όσων έλεγε και όσων ένιωθε. Φοβάμαι πως η προσπάθεια έπεσε στα θολά νερά του σκηνικού και χάθηκε σαν το βραχιόλι – σύμβολο του έργου. ■

ΤΟ ΔΑΣΟΣ